

вѣя? Ако съмъ жена, да не би да нѣмамъ сили за това? Щомъ като мога да гледамъ ранени и умираещи войници и кошмари да посѣщаватъ душата ми, ще мога да се справя и съ своята любовъ. Еднажъ азъ погребяхъ една татъкъ при Чаталджа, защо да не потуша друга въ София, когато ще зная, че тоя, когото обичамъ е живъ и здравъ? . . . Тихоле, такава е човѣшката сждба . . .

Той замилва ржката ми и благодаренъ отъ силата на моята обрѣгнала отъ страдания душа, пошепна:

— Азъ винаги съмъ те смѣталъ за чиста и свята и отъ все сърдце желая да не страдашъ отъ менъ и за менъ. Благодаря на Бога, че така разумно расжждавашъ. Ти въ най-труднитѣ и мжчни мигове на моя животъ си се грижила за менъ и азъ никога нѣма да забравя това, и винаги ще имашъ моето приятелство и моята преданность.

И като замълча малко додаде:

— Страшна и жестока война! . . . Дано само държавата и народа излѣзатъ здрави и читави отъ нея, а ние що сме . . . мѣнички, дребни мушици, но жестоки и некаджрни да живѣемъ живота, който трѣбва да живѣемъ . . .

— Не говори повече. Не се изморявай. Почивай си сега, за да съберешъ сили да се боришъ самъ, така сигурно ще бждешъ изцѣренъ.

— Благодаря ти, сестро — и той цѣлуна ржката ми, а азъ неговото изящно свѣтящо отъ чистота чело.

Ние сключихме миръ, приятелски миръ и захвърлихме на разгулнитѣ тълпи любовта и страстта. И азъ съмъ горда отъ това.

Следъ закуската оставихъ го да си поспи, а азъ тръгнахъ съ дежурния лѣкаръ по визитация. Самарянкитѣ и дежурнитѣ сестри измѣрваха температурата на болнитѣ, или помагаха на тежко болнитѣ и ония, които бѣха безъ ржце да закусятъ.

Моята мисль е винаги заета съ бждащето на Тихолъ и заговарямъ съ лѣкаря.

— Какъ мислите г. Докторе, ще се премахне ли парализията? Или пъкъ ще остане така цѣлъ животъ?

— Разбира се, че ще мине. Сжществени органични повреди нѣма. Обаче, мозъкътъ — главнитѣ нервни цен-